

UNIUNEA BISERICILOR CREȘTINE BAPTISTE DIN ROMÂNIA

Rugăciune 2025

TEMA: Privind în oglinda Cuvântului

Apostolul Iacov compară Cuvântul lui Dumnezeu cu o oglindă în care ne vedem așa cum suntem, și care ne ajută să ne schimbăm până vom ajunge la statura plinătății lui Isus Hristos.

„Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu doar ascultători înșelându-vă singuri. Căci dacă ascultă cineva Cuvântul și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om care își privește fața firească într-o oglindă; și după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era. Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stărui în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui.” (Iacov 1:22-25)

În săptămâna de rugăciune din anul acesta vom privi în oglinda Cuvântului adresat de Domnul Isus celor șapte biserici din Asia Mică menționate în cartea Apocalipsa. În primul capitol, apostolul Ioan îl prezintă pe Hristosul Bisericii. Aici avem singurul portret atestat de Duhul Sfânt care ni-L înfățișează pe adevăratul Hristos. Înafara acestei descrieri nu există nicio altă prezentare autentică a înfățișării lui Isus Cristos. Niciun tablou, nicio carte și nicio icoană din lume care ar pretinde că-L prezintă pe adevăratul Isus Hristos nu au pe ele pecetea Duhului ca să fie crezute. Singura prezentare autentică a înfățișării lui Isus Hristos se află în Apocalipsa, capitolul 1. Aici descoperim adevăratul chip al Hristosului glorificat și autentificat prin pecetea Duhului Sfânt. Acesta este Hristosul Bisericii. În El credem și pe El îl așteptăm.

Capitolele 2 și 3 descriu Biserica lui Hristos. Hristosul Bisericii se adresează Bisericii Lui în vederea sfințirii și pregătirii ei pentru viitor. Ioan trimite acest mesaj celor șapte biserici din Asia Mică: Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodicea. Din scrierile biblice și din istorie știm, însă, că în perioada respectivă existau biserici în aproape toate regiunile Imperiului Roman: Ierusalim, Iudeea, Samaria, Antiohia, Roma, Atena, Galatia, Tesalonic, etc. Prin urmare, se ridică întrebarea: de ce trimite Domnul acest mesaj prin Ioan doar celor șapte biserici din Asia Mică?

Răspunsul la această întrebare trebuie să țină cont de faptul că Apocalipsa este scrisă într-un stil și limbaj aparte – specifice literaturii profetice apocaliptice. Astfel, în limbajul simbolic al cărții Apocalipsa, cele 7 biserici reprezintă întreaga Biserică a lui Isus Hristos. În Apocalipsa, cifra 7 simbolizează întregul, totalitatea. Adresându-se celor șapte biserici, Ioan transmite mesajul Domnului tuturor bisericilor, întregii Biserici, de la începuturile ei până la a doua venire a Domnului Isus Hristos.

Datorită stilului apocaliptic și limbajului simbolic, mesajul transmis de Hristosul glorificat celor șapte biserici din Asia Mică a fost supus multor interpretări. Astfel, unii susțin că cele șapte biserici au fost biserici locale din secolul I d.Hr., cărora Ioan li s-a adresat în mod specific și exclusiv. Prin urmare toate aspectele menționate se raportează strict la starea, condiția și la provocările acestora.¹ Dacă așa ar sta lucrurile, atunci mesajul trimis de Domnul exclusiv

¹ Interpretarea cărții Apocalipsa este structurată în literatură pe patru mari direcții: a) interpretarea preteristă consideră că evenimentele din Apocalipsa sunt cele pe care le-a experimentat Biserica în vremea lui Ioan. Cartea își propune ca în limbaj apocaliptic să însuflească speranța că eliberarea Bisericii din necaz este iminentă; b) interpretarea

numai acelor biserici nu ar avea relevanță pentru bisericile din vremea de acum.

Alții susțin că bisericile din Apocalipsa reprezintă în rezumat toată istoria Bisericii. Mai precis, fiecare biserică reprezintă o anumită perioadă din istoria Bisericii. Astfel, Biserica din Efes reprezintă Biserica imediat după Rusalii, când au început să se infiltreze în Biserică elementele iudaizatoare care au generat îndepărtarea ei de dragostea dintâi. Biserica din Smirna reprezintă Biserica în perioada persecuțiilor romane. Biserica din Pergam este imaginea Bisericii din perioada de după încreștinarea lui Constantin cel Mare, când Biserica și statul s-au unit și a luat ființă așa-numitul Imperiu Creștin. Biserica din Tiatira reprezintă perioada papalității și a prigoanei pe care a exercitat-o papalitatea asupra oricăror încercări de înprospătare a Bisericii. Sardesul reprezintă începuturile Reformei Protestante. Filadelfia reprezintă începuturile mișcării evanghelice. Iar Biserica din Laodicea reprezintă creștinismul în perioada din urmă a apostaziei. În baza acestei interpretări auzim afirmații conform cărora noi trăim în vremea bisericii din Laodicea.² Conform acestei interpretări, fiecare dintre cele șapte scrisori are în vedere o perioadă distinctă din istoria Bisericii. Dacă aceasta ar fi interpretarea corectă, atunci pentru noi ar fi valabilă numai scrisoarea care este adresată bisericii din Laodicea. La ce ne-ar folosi atunci să citim scrisori care au fost adresate creștinilor de după Rusalii sau creștinilor din perioada Imperiului Roman? La ce ne-ar folosi să citim scrisoarea adresată Bisericii din vremea dominației papale sau de la începuturile Reformei Protestante? Această abordare ar justifica ideea că putem elimina din Biblie tot ce considerăm noi că nu mai are relevanță pentru perioada în care trăim.³

Adevărul este că atunci când Ioan trimite cele șapte scrisori celor șapte biserici, acestea se adresează de fapt întregului trup al lui Cristos. Ceea ce spune Duhul celor șapte biserici din Asia Mică se potrivește fiecărei biserici locale într-o perioadă sau alta. De exemplu, dacă în România ne bucurăm de liniște în această vreme, alte biserici din lume sunt prigonite; în timp ce o anumită biserică se lepădă de credință, altă biserică este în plină trezire spirituală. Având în vedere dinamica fiecărei biserici locale, în anumite împrejurări, unei biserici i se potrivește mai bine scrisoarea către Efes, alteia i se potrivește mai bine scrisoarea către Smirna, alteia i se potrivește o altă scrisoare, dar toate scrisorile acestea în ansamblul lor se potrivesc tuturor bisericilor din toate timpurile. Mai mult, în plan personal, unuia dintre noi s-ar putea ca în împrejurările de acum să i se potrivească mai bine o anumită scrisoare, iar peste o vreme să se potrivească mai bine alta. Ținând cont de faptul că atât împrejurările cât și dinamica vieții se pot schimba de la o zi la alta, mesajul adresat celor șapte biserici va fi mereu actual pentru noi, pentru că:

„Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” (2 Tim. 3:16-17)

Prin urmare, când ne uităm în oglinda Cuvântului adresat celor șapte biserici vom descoperi

---

istorică susține că Apocalipsa prezintă istoria întregii Biserici până la a doua venire a lui Cristos la sfârșitul veacului. În special această abordare s-a remarcat prin faptul că l-a considerat pe papă ca fiind fiara, iar prorocul mincinos ar fi Biserica Catolică; c) interpretarea idealistă evită asocierea descrierilor din Apocalipsa cu evenimente concrete din istorie și susține că, în limbaj apocaliptic, cartea descrie în mod simbolic conflictul cosmic dintre Împărăția lui Dumnezeu și forțele satanice; d) interpretarea futuristă susține că Apocalipsa este o profecție a evenimentelor din vremea sfârșitului care vor preceda revenirea Domnului. Interpretarea futuristă se împarte la rândul ei în două direcții: futurismul extremist sau dispensaționalismul și futurismul moderat. Pentru o prezentare a acestor direcții de interpretare vezi: Michael Wilcoock, *The Message of Revelation*, IVP, Leicester, England, 1994, pp. 23-24; John Heading, *From Now to Eternity: The Book of Revelation*, Every Day Publications, Scarborough, ON, Canada, 1978, pp. 34-37. George Eldon Ladd, *A Commentary on the Revelation of John*, Eerdmans, Grand Rapids, MI, 1972, pp. 10-14.

² Vezi I. E. Davidson, *Readings in Revelation*, Barbican Books, Kent, UK, 1969, pp. 39-40; John Phillips, *Exploring Revelation*, Moody Press, Chicago, 1974, pp. 41-47; Leon Morris, *Revelation*, pp. 57-58.

³ Interpretarea cărții Apocalipsa în acest studiu este în acord cu metoda de interpretare a întregii Scripturi și anume: mesajul lui Dumnezeu este transmis în context istorico-lingvistic clar și real, iar principiile divine au aplicabilitate pentru toți oamenii în toate timpurile, indiferent de vremuri și culturi. Inclusiv mesajul profetic este ancorat de cele mai multe ori în situații istorice reale, cu toate că împlinirea profecției poate fi stabilită de Dumnezeu pentru alte vremuri. Cartea Apocalipsa conține mesajul divin pentru întreaga Biserică din toate timpurile și are ca scop principal pregătirea Bisericii pentru a ajunge la destinația ei glorioasă împreună cu Cristos.

de fiecare dată:

- a) lucruri bune pe care trebuie să le cultivăm mai departe,
- b) lucruri păcătoase de care trebuie să ne pocăim,
- c) lucruri care ne lipsesc și trebuie să le cerem de la Domnul.

Duminică 5. 01. 2025, dimineața: Oglinda Bisericii din Efes

„Îngerului Bisericii din Efes scrie-i: ‘Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă și Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur: «Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta și că nu poți suferi pe cei răi, că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai obosit. Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut, pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești. Ai însă lucrul acesta bun: că urăști faptele nicolaïților, pe care și Eu le urăsc.»’ Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul: ‘Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.’” Apocalipsa 2:1-7

Orașul Efes, așezat la gurile râului Cayster spre Marea Egee, era la vremea respectivă cel mai important oraș al provinciei Asia Mică și, în același timp, reședință proconsulară. Important centru comercial cu o populație de aproximativ 250 000 de locuitori, orașul Efes a fost numit de Pliniu „Lumina Asiei.” Din punct de vedere spiritual-religios, așa cum aflăm din Faptele Apostolilor (19:14ff), Efesul găzduia una dintre cele șapte minuni ale lumii vechi, și anume Templul zeiței Artemis (Diana în limba latină).⁴

Începuturile bisericii din Efes sunt legate de numele unor mari oameni ai lui Dumnezeu: Apolo, Aquila și Priscila (Fapte 18-19), și apostolul Pavel. În timpul celei de a treia călătorii misionare, Pavel a petrecut trei ani la Efes și a așezat de fapt temelii bisericii. Trebuie subliniat că nu doar perioada de început, ci și evoluția ulterioară a fost impresionantă datorită slujitorilor care au păstorit biserica din Efes. Astfel, după plecarea lui Pavel, la păstorirea bisericii a urmat Timotei. După Timotei, apostolul Ioan a asigurat păstorirea bisericii până în jurul anilor 80 d.Hr., când a fost arestat și condamnat la muncă silnică în Patmos. După Ioan, păstorirea bisericii i-a fost încredințată lui Onisim – sclavul fugar al lui Filimon, devenit copilul spiritual al apostolului Pavel. Putem spune că în toată istoria, puține biserici au avut parte de o asemenea galerie de lucrători atât de proeminenți ca Biserica din Efes: Apolo, Pavel, Timotei, Ioan și Onisim.

Pornind de la începutul glorios și continuând cu această listă impunătoare de conducători spirituali, am putea presupune că biserica din Efes este perfectă din toate punctele de vedere - nu-i lipsește nimic. Și totuși, când „Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă și Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur” (2:1) cercetează biserica din Efes, El scoate la lumină:

A. Lucrurile bune care trebuie să le cultivăm mai departe:

„Știu faptele tale, osteneala, răbdarea ta și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la

---

⁴ Geoffrey B. Wilson, *Revelation*, Evangelical Press, Welwyn, Herts, England, 1985, pp. 27-28; Leon Morris, *Revelation*, pp.58-59.

încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare și că ai suferit din pricina Numelui Meu, că n-ai obosit până acum.”

- „știu faptele tale” – în biserica din Efes credința este însoțită de fapte – nu are doar o credință teoretică;
- „osteneala ta” – credincioși implicați în slujire, harnici. Nu stau acasă comozi, delăsători sau nepăsători;
- „răbdarea ta” – lucrarea Evangheliei cere timp și de multe ori roadele vin târziu;
- „nu-i poți suferi pe cei răi” – nu acceptă compromisul doctrinar și moral – neghina nu poate fi împreună cu grâul în biserică;
- „ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt” – examinează atent viața și mărturia celor care vin să aducă învățătură. Nu acceptă lupi răpitori în biserică;
- „i-ai găsit mincinoși” – are discernământ spiritual – demască și respinge învățăturile și practicile nebiblice;
- „ai suferit din pricina Numelui Meu” – plătește prețul credincioșiei față de Domnul Isus, rămâne ferm ancorată în credința adevărată;
- „n-ai obosit până acum” – nu abandonează lupta credinței, nu dă înapoi în vremea încercărilor și a necazurilor.⁵

Dacă am fi vizitat această biserică și am fi văzut din exterior aceste trăsături deosebite am fi exclamat: „Cu adevărat, iată o biserică desăvârșită! Doamne, cât mi-aș dori să fiu membru în această biserică!” Dar, atunci când Domnul se uită, El scoate la lumină:

B. Lucrurile păcătoase de care trebuie să ne pocăim:

Răceala dragostei - „Dar ce am împotriva ta este că ți-ai pierdut dragostea dintâi.” Cum este posibil să găsim atâtea lucruri bune, atâtea osteneală, atâtea răbdare, atâtea perseverență, atâtea discernământ, atâtea luptă și atâtea suferință în lucrarea Domnului – fără dragostea dintâi? Pentru a înțelege mai clar gravitatea stării spirituale a bisericii din Efes trebuie să răspundem la întrebarea: Ce este dragostea dintâi?

Unii cred că ar fi vorba despre sentimentele puternice pe care le experimentează cineva în ziua când se întoarce la Dumnezeu – ceva asemănător cu prima dragoste a tinerilor adolescenți. Apoi, pe măsură ce trece timpul sentimentele se mai temperează și relația se răcește progresiv. Nu acesta este sensul biblic al sintagmei „dragostea dintâi”.

Dragostea dintâi, despre care vorbește Domnul are un înțeles axiologic/valoric, nu unul sentimental/cronologic. Este dragostea care așază pe cineva mai presus de oricine și de orice. În sensul acesta se folosește în Biblie sintagma: „Isus Cristos este Cel dintâi în toată zidirea.” Dragostea dintâi este dragostea care-L așază pe Domnul Isus deasupra tuturor – nu are termen de comparație. Domnul Isus a subliniat acest adevăr când a spus: „Cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine” (Matei 10:37).

⁵ Pentru o descriere a rânduielilor privitoare la învățării itineranți din bisericile postapostolice vezi *Învățătura celor doisprezece apostoli*, xi, xii, xiii în Dumitru Fecioru, trad. și ed., *Serierile Părinților Apostolici*, Editura IBM al BOR, București, 1993, pp. 32-33. Henry Chadwick, *The Early Church*, Penguin Books, London, 1967, pp. 47, 57.

Biserica din Efes a pierdut această dimensiune a relației cu Domnul Isus - „dragostea dintâi.” Aceasta este dragostea care a inspirat „cuvintele pline de farmec” care au clocotit în inima fiilor lui Core când au scris Psalmul 45: „Tu ești cel mai frumos dintre oameni” (v. 2), și care l-a inspirat pe Traian Dorz când a scris „Preaiubitul meu e Unul, fără seamăn pe pământ.”⁶

Ce a însemnat dragostea dintâi pentru Efes? Faptele Apostolilor 19:1-41 descrie plinătatea Duhului Sfânt, foamea după Cuvântul lui Dumnezeu și puterea mărturiei vieților transformate prin credința în Evanghelia Domnului Isus Hristos. Dragostea dintâi este roada Duhului în lumina Cuvântului în inimi regenerate care-L așază pe Domnul Isus pe tronul inimii, mai presus de toți și de toate. Dragostea dintâi.

Decădere spirituală - „Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.”

- „adu-ți aminte de unde ai căzut” – pierderea dragostei dintâi este o cădere spirituală gravă – Domnul Isus devine doar „unul” dintre mai mulți, nu Unicul și fără egal;
- „pocăiește-te” – pocăința înseamnă recunoașterea păcatului (în termenii lui Hristos), schimbarea gândirii (avem gândul lui Hristos), schimbarea direcției (mergem pe urmele lui Hristos), cu toată inima (nu inimă împărțită);
- „întoarce-te la faptele tale dintâi” – schimbare totală și fără amânare;
- „îți voi lua sfeșnicul din locul lui dacă nu te pocăiești” – refuzul sau amânarea pocăinței are consecințe. Domnul nu binecuvântă o biserică în care El nu este pe primul loc.

C. Lucruri pe care ne lipsesc și trebuie să le cerem:

- Perseverență în vederea răsplătirii:
„Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții care este în raiul lui Dumnezeu.” Perseverența sfinților pe calea credinței este însoțită de pocăință și de dragostea care-L așază pe Domnul mai presus de toți și de toate lucrurile. Viața de credință este o luptă spirituală, dar la capătul drumului este răsplătirea cerească pentru cei care au biruit ispitele lumii, păcatul, și pe cel rău – este pomul vieții în raiul lui Dumnezeu.
- Veghere, sfințire și ascultare:
Azi, în locul în care a fost biserica din Efes sunt doar ruine. O biserică fără dragostea dintâi nu are viitor, nu va rezista la încercările, ispitele și provocările veacului acestuia, nu perseverează până la sfârșit. Mai devreme sau mai târziu o asemenea biserică va falimenta.

În oglinda Cuvântului adresat bisericii din Efes ne privim și noi în această vreme și venim înaintea lui Dumnezeu cu:

1. Mulțumire:

- a. Pentru slujitorii și pentru membrii bisericii care au rămas credincioși chemării, sănătoși în credință, statornici și perseverenți pe cale;
- b. Pentru toți membrii bisericii care sunt implicați în rugăciune, evanghelizare personală, studiu biblic, misiune, ajutorare, administrația casei de rugăciune;

⁶ Vezi Resurse Creștine, „Cântările Domnului”, Caietul 2, 296.

- c. Pentru lucrătorii care au discernământ spiritual și luptă pentru păstrarea învățăturilor și practicilor sănătoase ale credinței baptiste.
2. Pocăință:
- a. Pentru răcirea dragostei față de Domnul Isus și față de lucrarea Evangheliei;
  - b. Pentru răcirea dragostei față de Casa Domnului;
  - c. Pentru nepăsare față de starea celor nemântuiți din casele noastre și dintre cunoscuții noștri.
3. Cerere și mijlocire:
- a. Pentru înflăcăarea dragostei față de Domnul și lucrarea Lui;
  - b. Pentru discernământ spiritual cu privire la învățăturile nebiblice și învățătorii mincinoși;
  - c. Pentru curățirea bisericii de lucrători care otrăvesc bisericile cu imoralitate și comportament lumesc.
  - d. Pentru viață curată, mărturie sfântă și roadă duhovnicească;
  - e. Pentru perseverență și biruință pe calea credinței pentru toți membrii bisericii.

Duminică 5. 01. 2025, seara: Oglinda bisericii din Smirna

Îngerului Bisericii din Smirna scrie-i: „Iată ce zice Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce a murit și a înviat: «Știu necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat) și batjocurile din partea celor ce zic că sunt iudei, și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei. Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.» Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul: «Cel ce va birui, nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.»” (Apocalipsa 2:8-11)

Cele șapte scrisori adresate celor șapte biserici din Asia Mică reprezintă mesajul lui Hristos adresat tuturor bisericilor din toate vremurile și din toate locurile. În ordinea scrisorilor, după Efes urmează Smirna – al doilea oraș în care Domnul Își cercetează Biserica. Așezat pe malul Mării Egee, orașul Smirna (astăzi Izmir în Turcia) avea reputația de a fi „primul oraș al Asiei în frumusețe și suprafață.”⁷ Smirna a fost primul oraș din Asia Mică aliat cu Roma. În jurul anului 160 î.d.Hr., când romanii încă nu cuceriseră acea regiune, orașul Smirna a fost fascinat de strălucirea Romei și i-a preluat modelul. Mai târziu, prin anul 25 î.d.Hr., când Imperiul Roman a îmbrățișat cultul cezarului, în Smirna s-a construit un templu în cinstea cezarului de la Roma. Odată ce a fost acreditată la Roma idea că împăratul roman este de origine divină, toți supușii împăratului au îmbrățișat cultul cezarului, adică, închinarea înaintea statuii sau chipului cezarului, ars tămâie și declarație: „Cezar este Domnul.”

În vremea în care apostolul Pavel a predicat la Efes, evanghelistul Luca menționează că de acolo Evanghelia s-a răspândit în toată Asia (Fapte 19:10). Printre cei care au auzit Evanghelia au fost și oameni din Smirna, care au crezut, au trecut de partea Domnului și au plantat o biserică în orașul lor. După ce au cunoscut adevărul, creștinii din Smirna nu s-au mai închinat

⁷ Vezi William Hendriksen, *More than Conquerors: An Interpretation of the Book of Revelation*, Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1982, p. 63.⁷

cezarului, ci au declarat că ”Isus Hristos este Domnul.” Vestea cu privire la religia lor s-a răspândit repede și de aici a pornit prigoana. Au început reclamațiile, anchetele, persecuțiile, greutățile și necazurile. Acestor credincioși, Domnul le spune: „Știu”, pentru că „Totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem de-a face” (Evrei 4:13). Surprinzător, însă, este faptul că Domnul nu are nici un cuvânt de reproș la adresa bisericii din Smirna.

A. Lucrurile bune în care trebuie să perseverăm:

Statornicie în vremea încercărilor - „Știu necazul tău.”

- când trecem prin necazuri suntem ispitiți să credem că Domnul a uitat de noi. După ce a fost diagnosticat cu boala Parkinson, Billy Graham a citit scrisoarea adresată bisericii din Smirna și a făcut următorul comentariu: „Frate și soră, așteptați-vă la asemenea încercări! Oricine ai fi, așteaptă-te la suferință! Ea face parte din viața noastră de pe pământ. Fii pregătit! Așteaptă-o până când va veni, ca să nu te ia prin surprindere... Apoi, când vine suferința, când vine necazul peste tine, nu te compara cu alții, căci pentru fiecare, Dumnezeu a rânduit necazul pe măsura lui și la vremea lui; dacă la unul vine necazul astăzi, la altul vine mâine, iar la altul vine poimâine. Nu te compara cu altcineva, ci atunci când ai ajuns la necaz, uită-te la El pentru că El știe necazul tău... Când ajungi la necaz n-ai nevoie de multă publicitate ca să rămâi credincios. Ai nevoie de răbdare. Ai nevoie să-ți ațintești ochii la Cristos.”⁸ Domnul îți cunoaște necazul.

„Stiu sărăcia ta”:

- „o nenorocire nu vine niciodată singură”, spune un proverb românesc. Pentru credincioșii din Smirna, necazul a venit împreună cu sărăcia. Au ajuns săraci nu din pricina leneviei, ci din cauză că li s-au confiscat bunurile. În vremea aceea exista următoarea regulă: dacă cineva reclama pe un om că este creștin și dacă acesta nu se lepăda de Cristos în fața autorităților, era condamnat la moarte, iar cel care l-a reclamat avea dreptul să-i ia toată averea. Și-au pierdut resursele materiale din pricina credinței, și Domnul spune - „Știu.”

„Știu batjocurile de care ai parte”:

- Împreună cu necazul și cu sărăcia vine și batjocura. Ca și când necazurile și sărăcia nu ar fi îndeajuns de greu de purtat, mai vine și batjocura, disprețul. În vreme de necaz și sărăcie, când îți este mai greu, apar batjocoritorii - oameni care își găsesc plăcerea să te umilească, să te apese, să te lovească.

„Știu cine sunt batjocoritorii”:

- Domnul cunoaște batjocurile pe care le înduri, și știe cine sunt cei care te batjocoresc. Ei se prezintă ca fiind iudei, dar de fapt, nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei. Sunt uneltele celui rău. Oriunde există o biserică adevărată, există și batjocoritori. Diavolul are slujitorii lui. Domnul știe și lucrul acesta.

Adevărul că Domnul cunoaște și îngăduie toate încercările prin care trecem, ne încurajează să trecem răbdători prin ele.

B. Lucruri păcătoase de care trebuie să ne pocăim:

---

⁸ Billy Graham, *Approaching Hoofbeats. The Four Horsemen of the Apocalypse*, Grason, Minneapolis, MN., 1983, pp. 59-62.

Domnul nu menționează nici un lucru păcătos în viața bisericii din Smirna. În mijlocul necazurilor, biserica este sănătoasă în credință și în fapte. Nu același lucru se poate spune despre bisericile noastre. Suntem nestatornici și orice necaz, lipsuri sau batjocuri ne descurajează și suntem gata să abandonăm calea credinței.

C. Lucruri de care avem nevoie

Încredere deplină în suveranitatea lui Dumnezeu - Domnul cunoaște și controlează viitorul:
„veți avea un necaz de zece zile”.

- Domnul știe că necazurile și suferințele vor continua în viitor. Dar, necazul nu va fi veșnic. Durata necazului este stabilită de Domnul Isus. Necazul va dura doar zece zile: nici mai mult, nici mai puțin. „Nu norul este veșnic” afirmă și Traian Dorz, după ani grei de suferințe în închisorile comuniste.⁹ Care va fi durata celor „zece zile” pentru tine? Numai Domnul știe. Ce știm noi este că necazul nu este veșnic, știm că are o limită.

Perseverență și credincioșie - „Fii credincios până la moarte:”

Lupta credinței nu se termină până la moarte. Biserica este îndemnată și încurajată să rămână tare în credință în mijlocul necazurilor, sărăciei și batjocurilor. Policarp, unul dintre ucenicii apostolului Ioan și pastor al bisericii din Smirna este un exemplu de credincioșie până la moarte. Policarp a fost reclamat că este creștin și că nu se închină Cezarului. După ce l-a întrebat public dacă este creștin, proconsulul roman i-a spus:

- „Astăzi, înaintea oficialilor orașului, trebuie să arzi tămâie în fața statuii împăratului și să spui: «Cezar este Domnul!» Leapădă-te de Cristos, și te eliberez.”
- „86 de ani L-am slujit pe Cristos și nu m-a dezamăgit niciodată. Cum aș putea să mă lepăd de Împăratul și de Mântuitorul meu?” – a răspuns Policarp.
- „Policarp, n-avem vreme multă de pierdut, leapădă-te de Cristos și ești liber!”
- „Mă îndemni degeaba să jur că Cezar este Domnul și să afirm că nu știu în Cine am crezut. Ascultă mărturisirea mea făcută cu toată îndrăzneala: «Sunt creștin!»”
- „Policarp, animalele sălbatice sunt gata să te sfâșie dacă nu te lepezi de Cristos. Sau, s-ar putea să alegem să te ardem pe rug, să te ardem de viu.”
- „Tu mă ameninți cu focul care arde cel mult un ceas, și apoi se stinge? Dar nu știi că există focul judecății viitoare, pedeapsa veșnică, fără sfârșit pentru cei nelegiuți? De ce mai zăbovești? Lasă animalele să mă sfâșie sau aprinde focul!”

Deși era ziua sabbatului, iudeii din sinagoga din Smirna (denumită de Domnul sinagoga Satanei) au fost primii care au călcat legea sabbatului și s-au grăbit să adune lemne de foc. Policarp a fost condamnat la moarte prin ardere pe rug. Istoria Bisericii consemnează că în timp ce ardea pe rug, Policarp a început să cânte și să-L laude pe Dumnezeu, până când l-au înăbușit flăcările.¹⁰ Martirajul glorios al lui Policarp a inspirat și încurajat credincioșii din Smirna până acolo încât își doreau să aibă parte de o moarte asemănătoare. Fii credincios până la moarte!

Ochii atinți spre răsplătire - „Îți voi da cununa vieții”

La capătul drumului când se termină lupta urmează încoronarea. Cei credincioși care au perseverat până la capăt au parte de un final glorios. Pastorul bisericii din Smirna a plătit prețul și a primit cununa, iar biserica s-a aliniat după el. Acestei biserici Domnul îi spune: „Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul:

⁹ Traian Dorz, *Cântările Harului*, vol. 2, cântarea 13.

¹⁰ Cf. I. E. Davidson, *Readings in Revelation*, Barbican Books, Kent, 1969, pp. 51-52.

Siguranța mântuirii - „Cel ce va birui, nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.”

Există prima moarte, de care vom avea parte cu toții: unii mor acasă, alții pe un pat de spital, alții în accidente de mașină, alții în accident de avion, alții de atac de cord pe stradă, alții de accidente vasculare, alții de cancer, alții de hepatită, iar alții mor ca martiri pentru Hristos. Este moartea biologică de care au parte toți, fiecare când îi va suna ceasul. Există însă o altă moarte – moartea spirituală sau moartea a doua, care este despărțirea veșnică de Dumnezeu. Pentru a scăpa de moartea a doua, Dumnezeu ne-a chemat la o părtășie veșnică împreună cu Sfânta Treime – Dumnezeu Tatăl, El, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt în gloria cerului. Hristosul Bisericii ne oferă perspectiva veșniciei – cununa vieții.

Biserica din Smirna este Biserica pe care Domnul o consideră pregătită pentru viitor. Cum ne consideră pe noi astăzi? Suntem gata să renunțăm la toate cele de pe pământ pentru Cristos? Cercetați de Cuvântul Domnului adresat bisericii din Smirna, venim înaintea Domnului cu rugăciuni de:

1. Mulțumire:

- a. Pentru toți martirii bisericilor baptiste din România care au ținut sus steagul Evangheliei până la moarte;
- b. Pentru cei care au perseverat în credință în mijlocul necazurilor, suferințelor și batjocurilor;
- c. Pentru misionarii care s-au dus să vestească Evanghelia în locuri primejdioase;
- d. Pentru cei care rămân statornici în credință; rabdă necazurile și batjocurile din partea familiilor

2. Pocăință:

- a. Pentru toate momentele când ne-am rușinat de Evanghelia Domnului;
- b. Pentru împrejurările în care ne-am comportat ca oamenii din lume;
- c. Pentru toate ocaziile în care nu L-am mărturisit pe Domnul Isus;
- d. Pentru toate faptele, vorbele atitudinile care au adus ocară Numelui Domnului.

3. Cereri și mijlociri:

- a. Pentru iertare de toate păcatele și greșelile noastre;
- b. Pentru reabilitarea mărturiei compromise și a vieților celor care s-au compromis cu lumea și păcatul;
- c. Pentru îndrăzneală sfântă în fața prigonitorilor;
- d. Pentru harul unui nou început în umblarea cu Domnul;
- e. Pentru îndreptarea celor care se rușinează de Domnul;
- f. Pentru mântuirea prigonitorilor.

Duminică 12. 01. 2025, dimineața: Oglinda bisericii din Pergam

Îngerului Bisericii din Pergam scrie-i: 'Iată ce zice Cel ce are sabia ascuțită cu două tăișuri: «Știu unde locuiești: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei. Tu ții Numele Meu și n-ai lepădat credința Mea nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satana. Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam, care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din

lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la curvie. Tot așa, și tu ai câțiva care, de asemenea, țin învățătura nicolaiților, pe care Eu o urăsc. Pocăiește-te dar. Altfel, voi veni la tine curând și Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele.»' Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul: 'Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana ascunsă și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește.' **Apocalipsa 2:12-17**

Orașul Pergam a fost unul dintre cele mai mari orașe din Asia Mică, situat la 160 de km de Efes, la 100 km față de Smirna și la 26 km de Marea Egee. Era recunoscut ca un mare centru comercial, numărându-se printre orașele importante de pe țărmul Mării Egee. A fost și un important centru cultural având între altele și o bibliotecă impresionantă ce număra nu mai puțin de 200 000 de volume. Din punct de vedere medical, orașul era recunoscut pentru Asclepion, un renumit sanatoriu unde bolnavii erau tratați cu ape vindecătoare.

Orașul a fost recunoscut ca un puternic centru religios în care au fost înălțate temple impunătoare în cinstea zeiței Atena, zeița înțelepciunii considerată una dintre cele mai importante zeități a mitologiei grecești, pentru Isis, zeița bunăstării și a căsătoriei, pentru Asclepius, zeul vindecării, al cărui simbol era „caduceul”, șarpele cu două capete atârnat de o prăjină, pentru Zeus, despre care locuitorii din Pergam spuneau că s-a născut în cetatea lor.

Deși nu avem o informație explicită, se pare că Biserica din Pergam s-a născut cel mai probabil în urma călătoriilor misionare făcute de Pavel în Misia. Înconjuțați de religii păgâne cu temple impozante, creștinii din Pergam s-au confruntat cu ispite și presiuni atât din exterior cât și din interior. Majoritatea membrilor bisericii au rămas credincioși Domnului Isus, refuzând să se închine chipului Cezarului, alegând mai degrabă persecuția și chiar martirajul, cum a fost cazul lui Antipa.

A. Lucruri bune în care să trebuie perseverăm:

- „Tu ții Numele Meu” – **credincioșia lor** față de Numele Domnului Isus, indiferent de legile și ideologiile potrivnice credinței și Numelui Său;
- „n- ai lepădat credința Mea” – **statornicia și perseverența** în credința adevărată în ciuda persecuțiilor la care putem fi supuși;
- „nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis acolo la voi” (Apoc 2:13) – **curajul** de a rămâne credincioși Domnului Isus asemenea lui Antipa, indiferent de costul pe care ar trebui să-l plătim.

B. Lucruri păcătoase de care trebuie să ne pocăim:

Compromisul cu păgânismul:

- Lipsa de veghere și de vigilență la învățăturile eretice care se pot strecura în biserică și care pot influența în rău comportamentul oamenilor. În biserică din Pergam au fost și membri care pledau pentru respectarea practicilor păgâne din dorința de a evita greutățile persecuției.
- Frica sau rușinea de a lua atitudine față de oameni și învățăturile lor eretice, care pot avea ca efect deturnarea scopului și destinului vieților celor prinși în mrejele lor. Unii au îmbrățișat învățătura lui Balaam, cel care i-a sugerat lui Balac, împăratul Moabului, să-i ispitească pe israeliți, poftindu-i la mesele lor cu bucate jertfite idolilor și să-i ademenească cu frumusețea tinerelor moabite. Așa cum poporul Israel a ajuns să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la curvie cu fetele

moabite, tot așa, acești creștini din Pergam ajunseseră să copieze practicile templelor păgâne din oraș, respectiv mese închinare idolilor, și dedarea la imoralitate.

- **Învățătura nicolaiților.** Nicolaiții au fost descriși cel mai bine de doi dintre teologii bisericii primare, Irineu și Clement de Alexandria: „ei trăiesc o viață fără restricții, abandonându-se în plăcere și auto indulgență.” Această învățătură a fost respinsă în Efes (2:6), dar a găsit adepti în Pergam.
- Ispita de a cocheta concesiv cu sistemul idolatru al lumii, toleranța față de cultura amestecului între Evanghelia curată și lucrurile murdare, întinate ale lumii acesteia. Prin acceptarea învățăturilor lui Balaam și ale nicolaiților, unii dintre membrii bisericii din Pergam au renunțat de fapt la credința în Cuvântul lui Dumnezeu în favoarea păgânismului și a ereziei gnosticismului.

Chemare la pocăință și avertizare:

- *„Pocăiește-te dar”* – Domnul Isus cheamă biserica din Pergam la pocăință. În îndurarea Lui, Domnul le oferă posibilitatea să se întoarcă din rătăcirea lor la Cuvântul adevărului.
- *„Atfel, voi veni la tine curând și Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele” (Apocalipsa 2:16).* Refuzul pocăinței aduce judecata. Cei care refuză pocăința vor avea parte de judecata divină. Domnul Isus mai oferă o șansă celor căzuți și în funcție de cum răspund harului și chemării Lui, depinde viitorul lor veșnic.

C. Lucrurile care lipsesc si trebuie sa le cerem:

Disponibilitatea de a ne pocăi când Domnul ne avertizează:

- *„Pocăiește-te dar”* – Domnul Isus cheamă biserica din Pergam la pocăință. În îndurarea Lui, Domnul le oferă posibilitatea să se întoarcă din rătăcirea lor la Cuvântul adevărului.
- *„Atfel, voi veni la tine curând și Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele” (Apocalipsa 2:16).* Refuzul pocăinței aduce judecata. Cei care refuză pocăința vor avea parte de judecata divină. Domnul Isus mai oferă o șansă celor căzuți și în funcție de cum răspund harului și chemării Lui, depinde viitorul lor veșnic.

Perseverență până la moarte:

- *„Celui ce va birui”* – o permanentă conștientizare că prin falimentul sau biruința noastră fiecare este responsabil de ceea ce se întâmplă în biserică;
- *„Îi voi da să mănânce din mana ascunsă”* – o permanentă conștientizare că mai avem de luptat – încă nu am ajuns la biruința finală;
- *„și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește”* – puterea de a avea mereu ochii ațintiți spre cer așteptând revenirea și răsplătirea Domnului.

Avem înaintea noastră oglinda bisericii din Pergam și suntem chemați ca în lumina Cuvântului să venim înaintea Domnului cu rugăciuni de:

1. Mulțumire:

- a. Pentru frații și surorile în credință care au rămas lângă Domnul în vremea persecuției comuniste;
- b. Pentru frații și surorile care nu s-au lăsat atrași de ispitele și ofertele păcătoase ale ideologiei și culturii postmoderne;
- c. Pentru familiile și bisericile care merg pe calea îngustă;

- d. Pentru tinerii care s-au consacrat pentru lucrarea Domnului.
2. Pocăință:
- a. Pentru toleranța față de păcat;
  - b. Pentru neveghere și compromis cu lumea în vorbire, în purtare, în relații;
  - c. Pentru acceptarea învățăturilor, a muzicii și a practicilor lumești la evenimentele bisericii.
3. Cerere și mijlocire:
- a. Pentru biruință în lupta cu păcatul și cu tentațiile lumii;
  - b. Pentru putere, discernământ și biruință în fața atacurilor Celui rău;
  - c. Pentru perseverență în lupta pentru sfințirea noastră, a familiei și a bisericii;
  - d. Pentru discernământ spiritual și putere de a ne păstra neîntinați de lume;
  - e. Pentru pregătire în așteptarea revenirii Domnului.

Duminică 12. 01. 2025, seara: Oglinda bisericii din Tiatira

*„Îngerului Bisericii din Tiatira scrie-i: ‘Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă: «Știu faptele tale, dragostea ta, credința ta, slujba ta, răbdarea ta și faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi. Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea care se zice prorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor. I-am dat vreme să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei! Iată că am s-o arunc bolnavă în pat; și celor ce preacurvesc cu ea am să le trimit un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor. Voi lovi cu moartea pe copiii ei. Și toate Bisericile vor cunoaște că <Eu sunt Cel ce cercetează răunchii și inima>; și voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui. Vouă însă, tuturor celorlalți din Tiatira care nu aveți învățătura aceasta și n-ați cunoscut <adâncimile Satanei>, cum le numesc ei, vă zic: Nupun peste voi altă greutate. Numai țineți cu tărie ce aveți până voi veni! Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele îi voi da stăpânire peste neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fier și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu putere de la Tatăl Meu. Și-i voi da luceafărul de dimineață.»’ Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul.” **Apocalipsa 2:18-29***

Tiatira a fost un oraș situat la intersecția a trei drumuri comerciale, la 80 de km față de Smirna și 50 de km de Marea Egee. Această poziționare geografică a făcut ca Tiatira să ajungă un puternic centru comercial, fiind recunoscut mai ales pentru producerea și comercializarea purpurei, precum și pentru multele bresle de meșteșugari care prelucrau pielea, lâna, bumbacul și bronzul. Lidia, vânzătoarea de purpură pe care Pavel o întâlnește în Europa, la Filipi, era originară din Tiatira.

Cu toate că Tiatira nu se compara ca anvergură cu Pergamul sau Smirna în privința ritualurilor religioase păgâne, totuși existau și aici câteva temple închinatelor zeităților. Cel mai vestit, era templul închinat lui Apollo, fiul lui Zeus, cunoscut ca zeu al soarelui, în cinstea căruia s-au ridicat mai multe altare, unde se aduceau jertfe, urmate de ritualuri păgâne și desfrâu. Pentru a supraviețui la slujbă sau în afaceri, trebuia să aparții unei bresle meșteșugărești. Membrii trebuiau să participe la mese și serbări speciale și la ritualurile din templele păgâne, care se soldau deseori cu practici imorale, mergând până la desfrâu. Cine nu se conforma, era exclus din breslă și avea de suferit pe plan financiar. Creștinii din această cetate aveau de ales între

curăție și credincioșie față de Evanghelie, și supunere față de cerințele și tiparele societății în care trăiau.

Când Domnul se adresează bisericii din Tiatira, pe lângă cuvintele de apreciere are și cuvinte de condamnare din pricina stării de păcat în care a ajuns, prin alunecarea unora dintre ei la imoralitate și practici idolești. În scrisoarea trimisă bisericii din Tiatira, Domnul ne ajută să descoperim:

A. Lucrurile bune pe care să le cultivăm mai departe

- perseverarea în credință, în dragoste și în răbdare – „Știu faptele tale, dragostea ta, credința ta, slujba ta, răbdarea ta, și faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi” (Apocalipsa 2:19);
- credincioșie față de învățătura sănătoasă – nu răstălmăcește Cuvântul lui Dumnezeu (Apocalipsa 2:24);
- împotrivire și distanțare față de învățăturile și practicile păgâne pe care Domnul le numește „adâncimile Satanei” (Apocalipsa 2:24);
- progresul în lucrare – „faptele de la urmă – mai multe decât cele dintâi” (Apocalipsa 2:19).

B. Lucrurile păcătoase de care trebuie să ne pocăim

Mustrea Domnului este adresată deopotrivă celor ce au căzut în păcat, și celor care au tolerat păcatul. Și noi trebuie să ne pocăim de:

- Păcatul compromisurilor la care am recurs uneori în viața personală, lăsându-ne amăgiți de învățături greșite sau de cultura vremii în care trăim asemănătoare cu învățăturile stricate și imoralitatea promovate de Izabela – o femeie care se pretindea prorociță. (Este posibil ca în realitate numele acestei femei să fi fost altul, iar numele Izabela să fi fost doar o referire figurativă la soția lui Ahab care a dus Israelul în idolatrie și apostazie);
- Păcatul fricii de oameni și a compromisurilor la care am recurs uneori din teama de a nu pierde slujbe, poziții sau privilegii. Învățătura Izabelei era o teologie a harului ieftin, a unei forme de credință care nu trebuie urmată obligatoriu de sfințirea trupului. În opinia ei, Dumnezeu nu a venit să răscumpere trupul, ci numai sufletul. Pe cale de consecință, ca să nu-ți pierzi afacerea sau serviciul, nu era nicio problemă dacă te adaptai sistemului roman idolatru și imoral, participând la evenimentele și practicile decadente;
- Păcatul de a fi părtași la păcatele altora tolerând sau închizând ochii la învățături despre care știam că ele sunt păguboase și contravin Sfintelor Scripturi. Unii din biserică au tolerat învățăturile eretice și comportamentul păcătos al celor care au mers după Izabela: „tu lași ca femeia aceea... să învețe și să-i amăgească pe robii Mei” (Apocalipsa 2:20).

C. Lucrurile care ne lipsesc și trebuie să le cerem de la Dumnezeu

- Har de pocăință sinceră înaintea Domnului pentru toate învățăturile biblice și practicile lumești care au intrat în viețile, familiile și bisericile noastre - „i-am dat vreme să se pocăiască, dar nu vrea” (Apocalipsa 2:21);
- O inimă trează care înțelege avertizările Domnului și se pocăiește până nu e prea târziu. Pentru Izabela și pentru cei ce s-au dedat la păcate și practici idolești și n-au vrut să se pocăiască, Domnul Isus a anunțat pedeapsa care va urma, o pedeapsă progresivă: boală, necaz, moarte - „iată că am să o arunc bolnavă în pat. Și celor ce preacurvesc cu ea, am să le trimit un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor.

Voi lovi cu moartea pe copiii ei. Și toate bisericile vor cunoaște că Eu sunt Cel ce cercetez răunchii și inima și voi răsplăti fiecăruia după faptele lor” (Apocalipsa 2:22-23);

- putere de a ne păstra neîntinați într-o lume atât de decadentă – „tuturor celorlalți din Tiatira care nu aveți învățătura aceasta... țineți cu tărie ce aveți” (Apocalipsa 2:24);
- curajul de a-i înfrunta atât pe cei ce promovează învățături străine de Cuvântul lui Dumnezeu și pe cei ce trăiesc în păcat. Pentru membrii bisericii din Tiatira care „n-au cunoscut adâncimile Satanei”, Domnul Isus are îndemnul să țină ce au, adică să păstreze Cuvântul și curăția trupească și să fie perseverenți până la capăt – „țineți cu tărie ce aveți, până voi veni! Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, Îi voi da stăpânire peste neamuri” (Apocalipsa 2:24-26).

În fața acestor realități pe care Domnul le scoate la lumină în viața bisericii din Tiatira, ne cercetăm și noi cu înfiorare și venim înaintea Lui cu:

1. Mulțumire:

- a. Pentru toți lucrătorii care propovăduiesc învățătura curată și sănătoasă a Scripturii;
- b. Pentru toți membrii bisericii care au o viață și o mărturie curată;
- c. Pentru toți cei care au curajul să protejeze biserica și să-i înfrunte pe învățătorii mincinoși care otrăvesc sufletele oamenilor cu învățături stricate;

2. Pocăință:

- a. de păcatele personale din viața fiecărui membru al bisericii;
- b. de orice formă de compromis cu lumea și cu învățătorii mincinoși;
- c. de păcatul fricii de a-i confrunța și chema la pocăință pe cei care trăiesc în neorânduială.
- d. orice împotrivire și răzvrătire față de învățătura sănătoasă și curată.

3. Cereri și mijlocire:

- a. Pentru curățirea și sfințirea bisericii;
- b. Pentru pocăința și recuperarea celor căzuți;
- c. Pentru îndrăzneală sfântă în lupta credinței;
- d. Pentru integritatea morală și spirituală a lucrătorilor.

Duminică 19. 01. 2025, dimineața: Oglinda bisericii din Sardes

„Îngerului Bisericii din Sardes scrie-i: ‘Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: «Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort. Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu. Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit! Ține și pocăiește-te ! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine. Totuși ai în Sardes câteva nume care nu și-au mânjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici. Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui.»’ Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul.” Apocalipsa 3:1-6

Despre biserica din Sardes se cunosc puține detalii. Se cunoaște însă faptul că orașul s-a dezvoltat pe două amplasamente diferite. Prima parte a orașului era așezată pe vârful unui munte, astfel era imposibil să fie atacat prin surprindere. Când locul a devenit neîncăpător din

pricina creșterii numărului de locuitori, orașul a început să se dezvolte la baza muntelui, unde se pare că au descoperit o zonă bogată în aur.

Fiind așezat și la o răscruce de drumuri, Sardes a devenit un important centru comercial și locuitorii orașului au ajuns oameni bogați. Dar, în vremea în care Ioan scrie această scrisoare bisericii din Sardes, orașul a pierdut și bogăția și gloria. Oamenii au devenit influențabili și lipsiți de convingeri personale, letargici și mulțumiți de starea în care erau, trăind în baza gloriei și a reușitelor din trecut. În acest sens trebuie înțeleasă afirmația Domnului: „îți merge numele că trăiești, dar ești mort” (Apocalipsa 3:1).

În ciuda siguranței oferită de poziția geografică, orașul Sardes a fost totuși cucerit de două ori deoarece străjerii lor nu au vegheat. De exemplu, când Sardes a fost atacat de Cir Persanul, un străjer și-a scăpat coiful de pe stâncă și a coborât pentru a-l recupera. Iscoadele lui Cir au observat, și în noaptea următoare, orașul a fost cucerit de soldații persani care au urcat exact prin același loc pe unde a coborât și a urcat străjerul din Sardes. Mai târziu, unul din urmașii lui Alexandru cel Mare, Antiohus a cucerit din nou orașul, în același fel. Cuvintele: „veghează și întărește”, „ține și pocăiește-te”, „voi veni la tine ca un hoț” aveau un înțeles aparte pentru biserica din Sardes. Din punct de vedere religios, în Sardes era templul monumental al zeiței Artemis, unul din punctele importante de atracție în oraș. Acesta a fost construit în secolul IV î.Hr. și reprezenta locul în care cei mai mulți dintre locuitorii orașului și dintre vizitatorii practicau închinarea păgână cu cele mai odioase scene de imoralitate.

În acest oraș decadent au fost oameni care au auzit Evanghelia și s-au întors la Dumnezeu și în timp, au construit și o clădire a bisericii care a existat până în secolul XIV. În scrisoarea trimisă bisericii din Sardes vedem mesajul adresat unei biserici care trăia cu amintirea acțiunilor trecutului, dar care în prezent era moartă din punct de vedere spiritual.

Privind la starea bisericilor din prezent, mesajul de cercetare din partea Duhului Sfânt este unul deosebit de relevant și pentru vremea noastră. În ce măsură bisericile trăiesc azi din amintirile trecutului, dar sunt pe moarte? Multe biserici pot avea o reputație puternică din trecut, dar în prezent sunt fără putere. Ne rugăm ca Dumnezeu să aducă vremea cercetării și a trezirii spirituale. În lumina pe care o aduce oglinda Cuvântului, Domnul ne arată că în Sardes erau:

A. Lucruri bune care trebuie cultivate:

- curăție morală - „câteva nume care nu și-au mânjit hainele” (Apocalipsa 3:4). În acele grele împrejurări, când cei mai mulți se leapădau de credință, Domnul mai păstrează „o rămășiță de oameni credincioși” (Apocalipsa 3:4);
- veghere și încurajare - „veghează și întărește ce rămâne” (Apocalipsa 3:2). Avem aici un cuvânt de încurajare din partea Domnului pentru bisericile descurajate. El cunoaște ce a mai rămas și „trestia frântă n-o va zdrobi, și mucul care mai arde nu-l va stinge” (Isaia 42:3).

B. Lucruri rele de care trebuie să ne pocăim:

- de păcatul prefăcătoriei, vorbe fără fapte - „îți merge numele că trăiești, dar ești mort” (Apocalipsa 3:1);
- de păcatul faptelor de mântuială – „n-am găsit faptele tale desăvârșite” (Apocalipsa 3:2);
- de păcatul îndepărtării de credința adevărată – „adu-ți aminte cum ai primit” (Apocalipsa 3:3).

C. Lucruri care ne lipsesc și trebuie să le cerem de la Dumnezeu:

- putere și viață din belșug pe calea credinței – „întărește ce rămâne” (Apocalipsa 3:2);
- duh de veghere – „veghează... voi veni ca un hoț” (Apocalipsa 3:3);
- biruință în lupta spirituală – „celui ce va birui” (Apocalipsa 3:5);
- înviore pentru bisericile mici;
- încurajare pentru lucrătorii oboseți și descurajați.

Conștienți de faptul că oglinda bisericii din Sardes ne arată lucruri asemănătoare cu cele din viețile și bisericile noastre, venim înaintea Domnului cu rugăciuni de :

1. Mulțumire:
  - a. Pentru purtarea de grijă a lui Dumnezeu față de credincioșii și bisericile care au slăbit în credință;
  - b. Pentru cercetarea și dorința Duhului Sfânt de a ne recupera și transforma;
  - c. Pentru cei care nu și-au compromis viața de credință – nu și-au mânjit hainele.
2. Pocăință:
  - a. De păcatul superficialității și formalismului – „îți merge numele... dar ești mort”;
  - b. De păcatul delăsării și nepăsării față de starea noastră și a bisericii;
  - c. De păcatul slujirii fără pregătire în rugăciune, studiu și post.
3. Cereri și mijlocire:
  - a. Pentru toți slujitorii bisericilor care au rămas fideli Cuvântului lui Dumnezeu în locuri aride;
  - b. Pentru înviorearea bisericilor care s-au închis sau sunt pe moarte;
  - c. Pentru cercetarea Duhului în viața tuturor membrilor bisericilor;
  - d. Pentru puterea slujitorilor și credincioșilor de a veghea și a împlini Cuvântul;
  - e. Pentru dorința de pocăință biblică și personală pentru toți pocăiții;
  - f. Pentru vremuri de înviore și trezire spirituală;
  - g. Pentru biruință asupra provocărilor vremurilor acestora;
  - h. Pentru mântuirea celor care au crescut în biserică și a celor care vin împreună cu noi.

Duminică 19. 01. 2025, seara: Oglinda Bisericii din Filadelfia

„Îngerului Bisericii din Filadelfia scrie-i: ‘Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu va închide, Cel ce închide și nimeni nu va deschide: «Știu faptele tale: iată ți-am pus înaintea o ușă deschisă pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu. Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale și să știe că te-am iubit. Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului. Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa. Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care are să se coboare din cer, de la Dumnezeu Meu, și Numele Meu cel nou.»’ Cine are urechi să asculte ce zice Bisericii Duhul.” Apocalipsa 3:7-13

Orașul Filadelfia a fost construit de către Atalus al-II-lea. A fost un oraș dedicat fratelui lui și înseamnă „dragoste de frate”, „iubitor de frate”. A fost așezat la răscruce de drumuri comerciale, la granița cu Misia, Lidia și Frigia, și a devenit un centru de unde s-a răspândit filosofia grecească în Asia Mică. A mai fost numit și „Poarta de Răsărit a Asiei Mici”. În acest sens, biserica din Filadelfia știa ce înseamnă să ai o perspectivă misionară, să ai o ușă deschisă pentru propovăduirea Evangheliei.

Locul în care a fost așezat orașul a fost marcat de activități seismice periodice, iar unul dintre cutremure a distrus orașul aproape în întregime. Împăratul Tiberiu a ajutat la reconstrucția orașului, și după finalizarea lucrărilor, numele orașului a fost schimbat în NeoCezarea, Noul oraș al lui Cezar. Acest eveniment ne ajută să privim cu alți ochi la ceea ce înseamnă cuvântul pe care Domnul îl adresează bisericii - „numele Meu cel nou” (Apocalipsa 3:12).

Oamenii din Filadelfia erau înstăriți datorită comerțului, agriculturii și producției de vinuri. Zeul principal înaintea căruia se închinau locuitorii din Filadelfia era Dionysos, zeul vinului și al petrecerilor desfrânate. Cu toate acestea, viața destrăbălată a orașului nu a reușit să influențeze negativ viața celor care erau parte a Bisericii lui Hristos. Este uimitor să privești la felul de trai al celor mântuiți atunci când aceștia rămân tari și nu sunt influențați de exemplul negativ al acelor lângă care trăiesc. Domnul Isus are numai cuvinte de apreciere la adresa unei astfel de biserici. Îi adresează cele mai mari și frumoase răsplătiri pentru mărturie, credincioșie și modul în care își trăiește credința. În lumina Cuvântului, vedem în viața bisericii din Filadelfia:

A. Lucruri bune care trebuie cultivate

- Mărturie frumoasă – „știu faptele tale” (Apocalipsa 3:8);
- Credincioșie și loialitate – „ai păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu” (Apocalipsa 3:8);
- Răbdători în necazuri – „ai păzit cuvântul răbdării Mele” (Apocalipsa 3:10).

B. Lucruri rele de care trebuie să ne pocăim

- Domnul nu are niciun cuvânt de mustrare la adresa bisericii din Filadelfia.

C. Lucruri de care avem nevoie

- Încredere în suveranitatea Domnului – „Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu va închide, Cel ce închide și nimeni nu va deschide” (Apocalipsa 3:7);
- Uși deschise pentru Evanghelie – „ți-am pus înainte o ușă deschisă” (Apocalipsa 3:8);
- Biruință asupra dușmanilor Evangheliei – „îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei... îi voi face să vină să se închine la picioarele tale” (Apocalipsa 3:9);
- Ajutor și protecție divină în vremea încercării – „te voi păzi și Eu de ceasul încercării” (Apocalipsa 3:10);
- Pregătire pentru venirea Domnului – „Eu vin curând” (Apocalipsa 3:11);
- Credincioșie și perseverență – „păstrează ce ai...” (Apocalipsa 3:11);
- Biruință în vederea răsplătirii – „pe cel ce va birui...” (Apocalipsa 3:12).

Ne dorim din toată inima să fie și bisericile baptiste din România, de aceea venim înaintea Domnului cu rugăciuni de :

1. Mulțumire:

- a. Pentru credincioșia lui Dumnezeu față de copiii Lui;
- b. Pentru credincioșia celor mântuiți față de Dumnezeu și față de lucrarea Sa;

- c. Pentru ușile deschise, pentru oportunitățile de a predica Evanghelia;
  - d. Pentru promisiunile lui Dumnezeu față de cei mântuiți.
2. Mijlocire:
- a. Pentru cei care trebuie să țină „sus Cuvântul vieții”;
  - b. Pentru a înțelege mai clar ce înseamnă să lucrăm în echipă;
  - c. Pentru noii convertiți ca să continue procesul uceniciei;
  - d. Pentru localitățile și oamenii care au nevoie de Evanghelie;
  - e. Pentru plantarea de noi biserici.
3. Cerere:
- a. Să binecuvânteze Dumnezeu România cu biserici sănătoase;
  - b. Ca bisericile sănătoase să își mențină râvna pentru cei nemântuiți;
  - c. Ca tinerii care cresc în aceste biserici sănătoase să mențină această sănătate spirituală și în generația lor;
  - d. Ca învățătorii de copii să cultive în viața copiilor dorința de a-L sluji pe Dumnezeu;
  - e. Să ne menținem privirile ațintite asupra promisiunilor lui Dumnezeu;
  - f. Ca Scriptura să dăltuiască în viața noastră Chipul lui Hristos.

Duminică 26. 01. 2025, dimineața: Oglinda bisericii din Laodiceea

„Îngerului Bisericii din Laodiceea scrie-i: ‘Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, Începutul zidirii lui Dumnezeu: «Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: ‘Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic’, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale, și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te! Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el, cu Mine. Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.»’ Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul.” Apocalipsa 3:14-22

Cetatea Laodiceea era situată la o distanță de 15 kilometri de Colose, și la aproximativ 60 de kilometri de Filadelfia. Datorită așezării geografice, pe un platou la câteva sute de metri înălțime, orașul era considerat în siguranță - greu de cucerit. Totuși, vulnerabilitatea orașului era dată de apa potabilă. Orașul era alimentat cu apă printr-un apeduct construit de romani. Sursa de apă era bună și abundentă dar după ce străbătea cei 8 kilometri de apeduct, apa ajungea în oraș călduță și neplăcută când doreau să-și potolească setea.

În anul 60 d.Hr., orașul Laodiceea a fost lovit de un cutremur puternic care a produs pagube mari. Cu toate acestea, când împăratul Nero a vrut să le trimită ajutor financiar pentru reconstrucție, orașul a refuzat ajutorul pentru că aveau resurse financiare să se descurce singuri. Orașul era prosper și datorită stabilității financiare aveau obiceiul de a se mândri cu independența lor financiară (v. 17). Orașul a ajuns vestit ca urmare a creșterii oilor cu lână neagră și moale, și datorită meșteșugarilor care confecționau haine foarte scumpe și căutate din acea lână neagră (v. 18). Totodată, Laodiceea era și un important centru bancar iar aurul deținut

și tranzacționat le dădea un sentiment de siguranță (v. 18). Unii cercetători vorbesc și despre existența în zona respectivă a unor mine de aur.

În Laodiceea era și o școală de medicină foarte cunoscută în tot Orientul Mijlociu. Acolo se prepara o cunoscută alifie pentru ochi care trata anumite afecțiuni ale vederii (v. 18). Biserica din Laodiceea a fost probabil fondată în vremea în care apostolul Pavel a predicat în Efes (Fapte 19:10), posibil de către Epafra. Pavel menționează Biserica în Coloseni 2:1, și chiar o epistolă trimisă bisericii din Laodiceea (Coloseni 4:16). În lumina Cuvântului, Domnul scoate la lumină adevărata față a bisericii, la care suntem chemați să medităm.

A. Lucruri bune pe care le cultivăm

- Nicio faptă bună în biserica din Filadelfia. Când Domnul Isus cercetează această biserică nu găsește nimic bun în viața ei. Nu este menționat nici un aspect pozitiv pe care biserica din generația noastră să și-l dorească.

B. Lucruri rele de care trebuie să ne pocăim

În viața bisericii din Laodicea există o serie de aspecte negative, lucruri păcătoase pe care trebuie să le evităm și de care, dacă se regăsesc și în bisericile noastre, trebuie să ne pocăim.

- Starea de apatie! Problema principală cu care se confrunta Biserica din Laodiceea era starea spirituală: „nici rece, nici în clocot”. Starea Bisericii era comparată cu apa călduță pe care o avea orașul. Nu era nici rece, ca să o poată bea, dar nu era nici fierbinte, să o poată folosi pentru spălat. Apa aceasta călduță era una în care se dezvoltau ușor bacteriile și nu era de niciun folos! Cei în clocot pentru Domnul sunt cei pasionați de El, înflăcărați în a trăi pentru El și care-L slujesc cu dedicare. Cei reci spiritual sunt cei ce Îl resping. Cei căldicei sunt cei care nu sunt necredincioși dar nici nu-L urmează pe Domnul cu credincioșie. Drama lor e că trăiesc cu impresia că relația lor cu Domnul este una bună. În starea aceasta sunt mulți dintre creștinii contemporani! Să ne rugăm pentru ei, ca Domnul să-i ajute să trăiască pentru El și să-I slujească numai Lui. Iar pentru cei care sunt în clocot să-i păzească Domnul de starea de apatie spirituală.
- Starea de automulțumire! Credincioșii din Laodiceea erau într-o stare de automulțumire foarte periculoasă. Ei se mulțumeau, ba chiar se mândreau, cu starea lor datorită faptului că bogăția le dădea un sentiment fals de siguranță. Prosperitatea îi făcea să stea liniștiți, impresia lor era că nu duc lipsă de nimic (v. 17), dar se amăgeau singuri. Întotdeauna și în orice domeniu automulțumirea este o capcană. În această capcană putem să cădem și noi fiind mulțumiți cu starea noastră spirituală necăutând o stare duhovnicească mai înaltă. Să ne rugăm pentru cei care se amăgesc că nu mai au nevoie de a progresa în viața spirituală și să căutăm mai mult împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui.
- Starea de orbire spirituală! Senzația pe care o aveau, că toate lucrurile sunt bune și că nu aveau nevoie de nimic, era o consecință a lipsei de discernământ spiritual. Deși erau mândri de resursele materiale de care dispuneau, din perspectivă divină erau săraci. Deși se lăudau cu alifia pentru ochi, din punct de vedere spiritual erau orbi. Deși erau apreciați pentru hainele de lână neagră pe care le purtau, din punct de vedere duhovnicesc erau goi. Orbirea spirituală poate caracteriza orice biserică din orice generație. Să ne rugăm pentru discernământ spiritual, să ne cunoaștem starea în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și, dacă este cazul, să ne pocăim. Ca întotdeauna, Domnul are soluții la problemele bisericii Sale. Soluțiile Domnului pentru Biserica din Laodicea se găsesc în versetele 18 și 19.

C. Lucruri care lipsesc și trebuie să le cerem de la Dumnezeu:

- Preocupare pentru îmbogățirea spirituală – „să cumperi de la Mine” (Apocalipsa 3:18). Domnul Isus afirmă că prima soluție este să accepte ajutorul Domnului Isus și să urmărească îmbogățirea spirituală. Adevărata bogăție a unui creștin nu este cea materială. Credincioșii din Laodicea nu trebuiau să se mai încreadă în resursele lor, ci să caute la Dumnezeu adevăratele bogății. Trăind într-o societate mercantilă uneori suntem și noi tentați să urmărim bogățiile acestui veac în locul adevăratelor bogății. Să ne rugăm ca Domnul să ne ajute să ne strângem comori în cer.
- Să căutăm neprihănirea lui Dumnezeu – „și haine albe, ca să te îmbraci cu ele” (Apocalipsa 3:18). Domnul îi sfătuiește să accepte hainele oferite de El, în locul hainelor scumpe făcute de ei, dar care le acoperă doar goliciunea trupului. Hainele oferite de Domnul Isus sunt hainele albe ale neprihănirii Lui pe care le primesc prin har, prin credință și nu prin meritele lor. Hainele acestea sunt veșnice, nu trecătoare. Încă din Eden omul a căutat să-și ascundă goliciunea și rușinea sub hainele pe care și-i le-a confecționat și cu care s-a împodobit. Să ne rugăm Domnului ca El să ne îmbrace mereu în neprihănirea lui, iar hainele sufletului nostru să rămână albe în orice vreme.
- Să conștientizăm starea noastră spirituală – „și doftorie pentru ochi” (Apocalipsa 3:18). Domnul Isus le oferă o rezolvare și pentru orbirea spirituală. Folosind alifia Lui ajungeau să-și conștientizeze adevărata stare spirituală, goliciunea și nevoia unei relații autentice cu Dumnezeu. Apostolul Pavel ne atrage atenția că nu trebuie să avem o părere prea înaltă despre noi înșine. Este așa de ușor să ne găsim circumstanțe atenuante și să ne comparăm cu cei mai puțin spirituali membri ai bisericilor noastre. Să ne rugăm ca Domnul să ne cerceteze, și dacă suntem pe o cale rea să ne ducă pe calea veșniciei.
- Să ne pocăim – „fii plin de râvnă și pocăiește-te” (Apocalipsa 3:19). Observăm că Domnul le pune înainte și ultimul pas pe care trebuie să îl facă pentru a fi restaurați, și anume pocăința. Fără pocăință nu există reabilitare. După ce le-a oferit toate soluțiile pentru problema lor spirituală, Domnul Isus îi cheamă să se întoarcă cu spatele la păcat și cu fața spre El, și să îi fie credincioși. Pocăința reală aduce trezire. Marile mișcări de trezire din trecut au început cu pocăința. Cu pocăința pocăiților trebuie să înceapă trezirea spirituală și în generația noastră. Să ne rugăm ca noi, pocăiții din bisericile baptiste să ne pocăim și, așa cum i-a învățat apostolul Pavel pe credincioșii din Damasc, Ierusalim, din toată Iudeea și dintre Neamuri, să facem fapte vrednice de pocăința noastră.

Cercetați de mesajul adresat bisericii din Laodicea de Domnul, venim înaintea Lui cu rugăciuni de:

1. Mulțumire:
  - a. Pentru bunătatea și îndelunga Lui răbdare față de noi;
  - b. Pentru vremea de har în care trăim;
  - c. Pentru Cuvântul Lui care ne cercetează;
  - d. Pentru mustrarea care ne avertizează.
2. Pocăință:
  - a. De starea de apatie în viața de credință;
  - b. De starea de automulțumire și delăsare spirituală;
  - c. Pentru orbirea spirituală față de toate păcatele care au pătruns în viețile, familiile și bisericile noastre.
3. Cereri și mijlocire:
  - a. Pentru aprinderea dragostei față de Domnul și față de lucrarea Lui;

- b. Pentru viață spirituală din belșug și pentru mărturie frumoasă înaintea celor nemântuiți;
- c. Pentru biruință în lupta cu distracțiile lumești care ne fac „căldicei”.

Duminică 26. 01. 2025, seara: Oglinda bisericii din casa mea

„Spuneți sănătate Priscilei și lui Aquila, tovarășii mei de lucru în Hristos Isus, care și-au pus capul în joc, ca să-mi scape viața. Le mulțumesc nu numai eu, ci și toate Bisericele ieșite dintre Neamuri. Spuneți sănătate și Bisericii care se adună în casa lor. Spuneți sănătate lui Epenet, preaiubitul meu, care a fost cel dintâi rod al Asiei pentru Hristos.” Romani 16:5,

„Pavel, întemnițat al lui Isus Hristos, și fratele Timotei către preaiubitul Filimon, tovarășul nostru de lucru, către sora Apfia și către Arhip*, tovarășul nostru de luptă, și către Biserica† din casa ta...” Filimon 1, 2;

În săptămâna de rugăciune din anul acesta ne-am uitat în oglinda Cuvântului adresat de Domnul Isus celor șapte biserici din Asia Mică cu dorința de a ne vedea așa cum suntem și de a ne schimba în lumina Cuvântului.

În ultima zi ne vom uita în oglinda celei de a opta biserici – biserica din casa mea. Din perspectiva biblică putem spune că biserica locală este familia mare, iar familia este biserica mică. De mai multe ori apostolul Pavel folosește sintagma „biserica din casa ta” sau „biserica din casa lor.” De exemplu, epistola pe care o scrie apostolul Pavel lui Filimon nu-i este adresată doar lui ci și familiei sale, e amintită soția lui Apfina, și biserica din casa lor. Casa lor era în orașul Colose. Pe vremea aceea păgânii aveau temple mari și impresionante, dar biserica Domnului nu avea clădiri pentru adunarea credincioșilor. Ei se întâlneau în case.

Cu ajutorul și călăuzirea Duhului Sfânt, azi ne vom uita la o familie de credincioși care au făcut din casa lor biserică. În Romani 16:3-5, apostolul Pavel menționează această familie – Aquila și Priscila, în casa cărora se întâlnea biserica. Aquila era un evreu din provincia asiatică Pont (Fapte 18:2), dar a locuit o vreme în Roma împreună cu soția sa, Priscila. Majoritatea cercetătorilor consideră că Priscila era romană. Atunci când împăratul Claudius i-a alungat pe evrei din Roma, în jurul anului 49 d.H., familia aceasta s-a refugiat în Corint. În viața acestei familii descoperim:

A. Lucruri bune care trebuie cultivate:

- Sunt împreună în afacerea de familie – confecționarea corturilor. Când evreii au fost alungați din Roma, cu toate că Priscila avea cetățenie romană, nu s-a despărțit de soțul ei.
- Călătoresc împreună, și în ciuda greutăților caută soluții care să nu-i despartă. La Corint se organizau multe competiții sportive care foloseau corturi pentru cazarea sportivilor și vizitatorilor, așa că Aquila și Priscila au găsit un mediu favorabil pentru afacerea lor.
- Aleg partenerii de afaceri împreună. La Corint l-au întâlnit pe apostolul Pavel care se afla în timpul celei de a doua călătorii misionare. Datorită faptului că și apostolul Pavel era priceput în această meserie, s-au asociat și Pavel a rămas la ei.
- Preocupați de înaintarea Evangheliei. Asocierea lor cu Pavel nu a avut în vedere doar partea materială ci și lucrarea Evangheliei.
- Identifică uși deschise pentru Evanghelie. Când Pavel și-a încheiat lucrarea în Corint și s-a îndreptat spre Efes, Aquila și Priscila l-au însoțit.

- Statornici în lucrare. Când Pavel a plecat spre Ierusalim, Aquila și Priscila au rămas în Efes pentru a continua slujirea în biserică.
- Investesc în creșterea lucrătorilor. În Efes l-au întâlnit pe Apolo, un om învățat din Alexandria, cu abilități retorice și cu pasiune pentru Scripturi. Când Aquila și Priscila au văzut calitățile și lacunele lui Apolo, au decis să-l invite la ei acasă ca să-i explice deslușit deosebirea dintre botezul lui Ioan și botezul Domnului Isus în lumina învățaturii apostolice.
- Au discernământ cu privire la încheierea lucrării într-un loc și continuarea slujirii în alt loc. După o vreme, Aquila și Priscila s-au întors la Roma unde au continuat lucrarea. În Romani 16:3, Pavel scrie: „Spuneți sănătate Priscilei și lui Aquila, tovarășii mei de lucru în Hristos Isus.
- Sunt gata de jertfă pentru Evanghelie și pentru lucrători. „Și-au pus capul în joc, ca să-mi scape viața. Le mulțumesc nu numai eu, dar și toate Bisericile ieșite dintre neamuri. Spuneți sănătate și Bisericii care se adună în casa lor” (16:3).
- Dedicăți și perseverenți în slujire. Mai târziu, Aquila și Priscila s-au întors din nou în Efes. În 2 Timotei 4:19, Pavel scrie: „Spune sănătate Priscilei și lui Aquila.” Pentru Aquila și Priscila nu găsim în Scriptură nici un cuvânt de reproș. Sunt un exemplu de familie credincioasă, unită, jertfitoare și perseverentă, într-o vreme în care tot mai multe familii se îndepărtează de Domnul și de biserică, se despart pentru câștig material, se ceartă și divorțează. În Biblie familia lor este amintită de mai multe ori, uneori numind întâi numele lui Aquila și apoi al soției sale iar alteori o amintește pe Priscila înaintea lui Aquila. Interesant este însă că întotdeauna numele lor apar împreună. Niciodată separat!

Inspirați de exemplul acestei familii, venim înaintea lui Dumnezeu într-un duh de cercetare și pocăință, cu rugăciuni de:

1. Mulțumire:

- a. Pentru cei mântuiți din familiile noastre;
- b. Pentru cei din casele noastre implicați în slujire pentru mântuirea altora;
- c. Pentru cei din casele noastre care se implică în creșterea și sprijinirea lucrătorilor;
- d. Pentru familiile unite implicate în lucrare;
- e. Pentru familiile care au altarul rugăciunii,
- f. Pentru familiile care jertfesc pentru lucrare.

2. Pocăință:

- a. De păcatul priorităților greșite – din cauza lucrurilor materiale am neglijat familia;
- b. De păcatul certurilor și dezbinărilor în familie;
- c. De păcatul nepăsării și leneviei în lucrare;
- d. De păcatul absenteismului de la lucrările bisericii;
- e. De păcatul unor comportamente lumești;
- f. De păcatul lipsei de post și rugăciune.

3. Cereri și mijlocire

- a. În casele noastre să fie practicat modelul biblic de familie, în care fiecare membru își asumă rolul în familie potrivit cu învățătura creștină;
- b. Casele noastre să fie case deschise pentru frați, așa cum era casa lui Aquila și a Priscilei;
- c. Să-L slujim pe Domnul împreună cu toată casa noastră, așa cum Aquila și Priscila au slujit împreună;

- d. Familiile noastre să fie deschise pentru cei care au nevoie de îndrumare și sfaturi, și ca Apolo, să găsească răspuns la întrebările lor;
- e. Să biruim ispitele și influențele acestui veac: materialismul, hedonismul și umanismul;
- f. Mântuirea tuturor membrilor familiilor noastre, de la cel mai tânăr până la cel mai în vârstă.

În final, venim înaintea Domnului în rugăciune pentru biserica din care face parte familia noastră:

- Să mulțumim lui Dumnezeu pentru că trăim într-o țară liberă în care ne putem exercita credința conform cu rânduielile bisericilor noastre.
- Să îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că în localitatea în care trăim există o Casă de rugăciune și o Adunare de credincioși din care facem parte.
- Să cerem iertare Domnului pentru momentele în care nu am fost o bună mărturie pentru oamenii din localitatea noastră ci, poate, o pricină de poticnire.
- Să ne rugăm pentru localitatea noastră ca Dumnezeu să cerceteze în vederea mântuirii autoritățile locale și pe concetățenii noștri.
- Să ne rugăm pentru conducătorii țării noastre ca Dumnezeu să le întoarcă inima spre umblare în frica de Domnul.
- Să ne rugăm ca și biserica noastră să fie cunoscută pentru credință, dragoste și nădejde.
- Să ne rugăm ca biserica locală să fie o biserică exemplu pentru celelalte biserici.
- Să cerem Domnului ca biserica din care facem parte să fie o biserică misionară, prin care Cuvântul să fie propovăduit și în localitățile din zona noastră.
- Să ne rugăm ca biserica din localitatea noastră să fie o biserică gata de sacrificiu pentru frații care trec prin nevoi.

Concluzii: Când ne descoperim în oglinda Cuvântului putem avea mai multe reacții: Iacov, de exemplu, menționează reacția superficială a omului care se uită în oglindă, vede că este murdar, dar nu ia nicio măsură de corectare, ci pleacă, uită și rămâne murdar (Iacov 1:23-24).

Evanghelistul Luca surprinde o altă categorie de oameni care atunci când se văd în oglinda Cuvântului au reacții violente de ură și împotrivire. „Când au auzit ei aceste vorbe, îi tăia pe inimă și scrâșneau din dinți împotriva lui... au început atunci să răcnească, și-au astupat urechile și s-au năpustit într-un gând asupra lui” (Fapte 7:54,57). Cu alte cuvinte, mai degrabă sparg oglinda, decât să se schimbe. Alții, când se văd în oglinda Cuvântului sunt adânc cercetați și vin înaintea lui Dumnezeu cu inima deschisă pentru a primi iertarea, transformarea și umplerea cu Duhul Sfânt. „După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inima și i-au zis lui Petru și celorlalți apostoli: Fraților, ce să facem? Pocățiți-vă, le-a zis Petru, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh” (Fapte 2:37-38).

Însoțim acest material inspirativ pentru săptămâna de rugăciune cu dorința ca toți credincioșii bapțiști, toate familiile noastre și toate bisericile baptiste, să fim cercetați, transformați, întăriți și motivați pentru o viață de credință care să slăvească Numele Domnului și să contribuie la lărgirea Împărăției Cerurilor. Din toată inima și în Numele Domnului, echipa de redactare a acestor meditații, vă dorim să aveți parte de Sărbători binecuvântate și Un An Nou plin de roadă duhovnicească!

Pastor Paul Negruț, Vicepreședinte cu educația
Pastor Cornel Peleașe, Vicepreședinte cu pastorală
Pastor Teofil Mihoc, Secretar general
Pastor Gelu Dumitrașcu, Secretar general adjunct